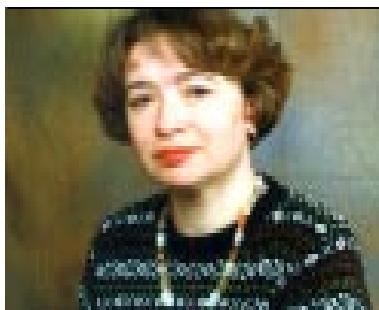

Марына Наталіч

...мой дух ляціць,
ня кінуўшы мяне...

Каханьне мацней за нянавісьць

БЕЛАРУСКІ Лёс

Я – «расейка»,
я – дачка «расейскага» афіцэра,
я жыву не ў сябе дома.
Мой каханы – беларускі паэт.
Ён амаль ненавідзіць «расейцаў»,
ён амаль ненавідзіць вайскоўцаў,
і сваіх, і чужых.
Ён ненавідзіць няволю.
– Як ты трываеш нянавісьць?
Як ты трываеш нязгоду?
Як ты трываеш яго?! –
пытаюцца родныя і сябры
у неўразуменьні.
Я люблю беларускія песьні,
я люблю беларускае Слова,

я люблю беларускі свой лёс
і я кахаю беларускага паэта.
А як жа іначай ён зразумее,
што такое каханьне рускай
і што яно мацнейшае за нянавісьць
і ўсёўладнае, як воля Божая?..

* * *

А у горадзе шум ды грум грыміць,
А ў мястэчку жыцьцё, як вада, цячэ,
А на вёсцы зямля чорнай плахай ляжыць
—
Ад Чарнобылю не апамяталася яшчэ.

На Палесьсі пяскі не шкадуюць травы,
Аж цячэ у сны вабна-шчодры Ніл.
І лятуць журавы як на злом галавы,
Атрасаючы з крыл сум айчынны ды пыл.

Атрасе і Зямля нашу злосьць ды блуд,
Ператрэ Гасподзь нашы целы на прах.
А ці прыме нас – журавоў-прыблуд –
Незабруджаны зорны Млечны Шлях?..

НЕПАСЛУХМЯНЫ

Зоркі-ападышы –
Райскія яблычкі –
З маланак пападалі,
Надламаных громам ці гневам.
Адамам і Евай
Незадаволены стомлены Ойча –
Тройчы іх папярэдзваў
Не гуляць пад дрэвам
Зла і Добра пазнаньня.
Вось і спраўдзілася пакараньне –
Каханьне, –
Але на Зямлі,
На якую непаслухмяныя дзеткі
З райскага саду сышлі.

ЗЬНІКНЕНЬНЕ

Дакладна так, як падае лісьцё,
Цячэ вада,
Сплывае дым у неба,
Мільгае цень няўлоўнае красы, –

Зьнікаеш ты.

І глеба

Належыць не табе, а караням

Трывалых дрэў і непрыкметнай зёлкі.

І ты жывеш –

не на зямлі, а там,

Дзе век, як дзень,

І шлях па хмарах золкіх.

* * *

Чалавек увайшоў у мой лёс,

як у дзьверы,

не пастукаўся, не спытаў дазволу,

і я даверыла душу яму, як зьверу,

што ласкавым рэхам адгукнуўся назову.

І мы вочы ў вочы глядзім, як птахі,

засьпетыя бураю ў гушчыні лістоты,

маўчым ужо вечнасьць,

не адказваючы на страхі

чужых цікаўных: «Хто ты? Ну хто ты?!»

Чалавек увайшоў у мой лёс, як родны,

да мяне – адзінай –

прыйшоў на спатканьне,

і пытаньні, і воклічы гудуць, як пчолы,

роем зрынута ў глыбіні маўчанья.

Адказу ня чуўшы, утапіўся камень,

у вір сігнуўшы цяжкой галавою.

Ля краю цёмнай вады прыстою...

Ты ў лёс увайшоў мой –

дык сьпяшайся за мною...

* * *

Дні адцьвітаюць, ападаюць ночы,

Нібы ранеты ў росную траву,

І сонца, як стамлёная каханка,

На плечы бору хіліць галаву.

Аблокі сонныя губляюць пазалоту,

І гром глушэе каменем на дне,

І, перамогшы боскую самоту,

Мой дух ляціць,

ня кінуўшы мяне.